

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 578/2025-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/1267/2023 zo 6. decembra 2024 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **prijíma** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. **Odkladá** vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/1267/2023 zo 6. decembra 2024 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu spotrebiteľa podľa čl. 38 Charty základných práv a slobôd uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznanie primeraného finančného zadostučinenia 44 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v exekučnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 43Ek/1267/2023 o vymoženie 1 271,78 eur s príslušenstvom v postavení povinnej. Oprávneným je obchodná spoločnosť Intrum Slovakia, s. r. o. Proti upovedomeniu o začatí exekúcie podala dva návrhy na zastavenie exekúcie z dôvodu, že platobný rozkaz Okresného súdu Žilina č. k. 17Csp/114/2018-25 z 5. septembra 2018, na základe

ktorého je exekúcia vedená, nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože bol vydaný vyšším súdnym úradníkom, nie sudcom, a pri jeho vydávaní nedošlo k posúdeniu neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých vo formulárovej spotrebiteľskej zmluve ani obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, súd neskúmal platnosť postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru ani neposudzoval, či veriteľ mohol vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru v kontexte toho, že veriteľ riadne neskúmal ani bonitu sťažovateľky ako dlžníka. Okresný súd uznesením sp. zn. 43Ek/1267/2023 zo 16. februára 2024 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľka podala sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením vydaným sudcom (ďalej len „uznesenie sudcu“) zamietol.

3. Okresný súd v uznesení sudcu dospel k záveru, že z judikatúry ústavného súdu, ako aj Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) napr. C-724/22 vyplýva len povinnosť skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. V súvislosti s námietkou posúdenia úverovej bonity spotrebiteľa uviedol, že uvedenou právomocou exekučný súd nedisponuje, pretože nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku, a tá mala byť *ex offico* podrobená prieskumom v základnom konaní. V nadväznosti na to reagoval aj na námietku o nemožnosti jednorazového zosplatnenia úveru v dôsledku porušenia tejto povinnosti skúmať bonitu, keď konštatoval, že ani túto otázku nie je oprávnený preskúmať. K tvrdeniu, že v dôsledku nemožnosti zosplatnenia úveru nebolo možné ani pohľadávku v celom rozsahu postúpiť, uviedol, že pokiaľ exekučný súd nemal právomoc skúmať splnenie zákonných povinností dodávateľa, nemá ani právomoc skúmať zákonom predvídané sankcie a ani nemôže skúmať platnosť postúpenia pohľadávky, ktoré nastalo pred vznikom exekučného titulu. Podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov považoval za splnené. Zároveň konštatoval, že oznámenie o postúpení pohľadávok zo 17. augusta 2018, na ktoré sa odvolávala sťažovateľka, sa v pripojenom spise Okresného súdu Žilina sp. zn. 17Csp/114/2018), v ktorom došlo k vydaniu exekučného titulu, nenachádza. Vychádzajúc z uvedeného tvrdenia sťažovateľky o povinnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru v dôsledku neskúmania bonity spotrebiteľa, nepovažoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale za zákonom predvídanú sankciu, ktorú exekučný súd nie je oprávnený preskúmať.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že je povinnosťou exekučného súdu v spotrebiteľskej veci skúmať materiálnu aj formálnu spôsobilosť exekučného titulu, najmä pokiaľ ide o exekučný titul, ktorý má svoj pôvod v skrátanom konaní (platobný rozkaz). Podľa jej názoru úver, ktorý jej bol poskytnutý na základe formulárovej spotrebiteľskej zmluvy, je bezúročný a bez poplatkov v dôsledku neskúmania jej bonity ako spotrebiteľa a tvrdí, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, preto navrhovateľ exekúcie nie je aktívne vecne legitimovaný v predmetnom exekučnom konaní. Napadnuté uznesenie sudcu je arbitrárne, okresný súd v ňom len prevzal tvrdenia vyššieho súdneho úradníka, tieto tendenčne doplnil, pričom materiálnu stránku exekučného titulu nepreskúmal, resp. konštatoval, že nejde o neprijateľné zmluvné podmienky, preto nemá ani právomoc ich skúmať. Nesúhlasí s názorom okresného súdu, podľa ktorého mu neprislúcha právomoc skúmať stav a okolnosti pred vydaním platobného rozkazu a môže sa zaoberať len skutočnosťami, ktoré vznikli po vzniku exekučného titulu. Tiež namieta, že nemala možnosť sa vyjadriť k súdom vykonanému dôkazu (výzva banky z 10. júna 2018), ktorý nie je ani

súčasťou elektronického spisu. Okresnému súdu vyčíta, že nezaujal relevantné stanovisko k aplikovateľným záverom rozsudkov Súdneho dvora vo veci C-377/14, C-429/05, C-679/18, a dezinterpretoval zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2022 z 15. júna 2022, ktoré v bode 34 jeho odôvodnenia hovorí o eurokonformnom výklade § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, zahŕňa aj iné vady spotrebiteľských zmlúv, ktoré majú vplyv na nárok vymáhaný v exekučnom konaní. Napadnuté uznesenie sudcu bolo vydané bez náležite vykonaného dokazovania a bez náležitého odôvodnenia, keď opomenul aplikovať § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, hoci sa jeho aplikácie sťažovateľka dovoľavala. Sťažovateľka požaduje tiež primerané finančné zadost'učinenie 44 000 eur s poukazom na jej právnu neistotu, stres, dĺžku exekučného konania, rozpor napadnutého uznesenia sudcu s rozhodnutiami s platným právom a náhradu trov konania.

5. Sťažovateľka v sťažnosti tiež formulovala návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia, pričom tvrdí, že jej hrozí bezprostredne väčšia závažná ujma spočívajúca v pokračovaní exekúcie, než hrozí veriteľovi pri odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia, odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia nie je v rozpore s verejným záujmom, ani so záujmom veriteľa, keďže jeho nárok mu ostane zachovaný a majetok sťažovateľky ostane súdnym exekútorom zablokovaný.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Ústavný súd zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

8. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

9. Podľa § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde odklad vykonateľnosti zaniká najneskôr právoplatnosťou rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o ich skoršom zrušení.

10. Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľky na odklad vykonateľnosti uznesenia okresného súdu a dospel k záveru, že návrh spĺňa všetky podmienky ustanovené v § 129 zákona o ústavnom súde a nasl. Vychádzajúc z uvedeného, návrhu na odklad vykonateľnosti vyhovel tak, že odložil

vykonateľnosť napadnutého uznesenia do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej v konaní o tejto sťažnosti (bod 2 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu